

BEULENHART

Onder De Sneeuw Blijft Het Bloed Zichtbaar

Sik Marczyk

*"In de schaduw van het mes schuilt het hart van de beul –
niet van staal, maar van gebroken glas."*

Psychologische Thriller

Colofon

Beulenhart

Psychologische Thriller

Auteur: Sik Marczyk

Dit verhaal is geheel fictief. Alle personages, gebeurtenissen en dialogen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur en hebben geen enkele betrekking op bestaande personen of werkelijke gebeurtenissen. Hoewel de beschreven locaties, zoals Hoensbroek, Heerlen, Èze, Valkenburg, Maastricht en andere plaatsen in Nederland, Frankrijk en Italië, echt bestaan en zijn geïnspireerd op hun werkelijke kenmerken, zijn ze gebruikt als decor voor deze fictieve vertelling. Eventuele overeenkomsten met de realiteit zijn puur toevallig en niet bedoeld om feiten te representeren.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Uitgever: Brave New Books

Eerste druk: September 2025

ISBN: 9789465314518

Druk: Eerste Druk

Omslagontwerp: Canva

© 2025 Sik Marczyk

Voorwoord

In de duistere krotten van de menselijke geest schuilt een beul. Hij wacht geduldig op het juiste moment om toe te slaan – niet met een bijl of een mes, maar met de scherpste wapens die er bestaan: schuld, wraak en de onontkoombare confrontatie met ons eigen geweten. *Beulenhart* is daarom meer dan een verhaal over moord en mysterie; het is een reis langs de breeklijn tussen schuld en onschuld, jager en prooi, dader en slachtoffer. Daar, in dat schemergebied, vervagen de grenzen tot niets meer dan schaduwen.

Ik heb dit boek geweven uit draden van paranoia, wraak en morele twijfel, gesponnen tegen het decor van echte plaatsen in Limburg en daarbuiten – van de besneeuwde straten van Hoensbroek tot de zonovergoten heuvels van Èze en de drukke pleinen van Rome. Deze landschappen, met hun contrasten van licht en donker, vormen de achtergrond voor een fictieve nachtmerrie die de lezer dwingt in de spiegel te kijken. Want wat er in ons allen sluimert, is misschien angstaanjagender dan wat zich buiten ons afspeelt.

Beulenhart is geboren uit een fascinatie voor de menselijke psyché en voor de manier waarop geheimen en trauma's ons vormen – tot wie we zijn, maar ook tot wie we vrezen te worden. We volgen Bas Dekker, een gewone man die verstrikt raakt in een web van toeval en manipulatie, wiens leven onherroepelijk ontspoort door een reeks gruwelijke

moorden. Maar is hij slechts slachtoffer? Is hij misschien ook dader? Of bevindt hij zich in dat ongrijpbare gebied ertussenin? De thema's van schuld en boete, geïnspireerd door grootmeesters als Dostojewski, zijn hier in een hedendaagse, psychologische context geplaatst. Ze dwingen ons na te denken over de donkere impulsen die in ieder van ons schuilgaan. Wat gebeurt er wanneer een mens breekt? Wanneer realiteit en waanzin niet langer van elkaar te onderscheiden zijn? En wat als de ware beul niet de moordenaar is, maar het geweten dat ons allen achtervolgt?

Wees gewaarschuwd: de beul van dit verhaal leeft niet alleen in de schaduwen van het papier, maar ook in de reflectie van uw eigen geweten. Terwijl u leest, zult u zich misschien afvragen: zou ik anders handelen in Bas' plaats? Zou ik de verleiding weerstaan – of bezwijken onder de druk?

Dit verhaal is fictief. De emoties die het oproept - angst, schuld, woede, verlangen naar vergelding – zijn dat niet. Ze zijn universeel en herkenbaar, en juist daardoor confronterend.

Ik hoop dat *Beulenhart* u niet alleen meesleept, maar ook uitdaagt. Dat het u laat nadenken over de zonden die we allen meedragen, en over de prijs die we ervoor betalen – vaak in stilte, vaak alleen. Want in elk van ons schuilt een beul, wachtend op het moment om toe te slaan.

Sik Marczyk

Hoensbroek, december 2025

Proloog

De nacht lag zwaar over Hoensbroek. Het was een stilte die bijna lichamelijk te voelen was, een deken van sneeuw die de wereld verstikte en alle geluid smoorde. Vlokken dwarrelden traag, maar onafgebroken, en vormden op de daken, auto's en stoepen een wit grafkleed. Elke stap die werd gezet, kraakte luid in die stilte – alsof de sneeuw zelf getuige wilde zijn.

Bas Dekker stond voor zijn huis. Zijn schouders waren opgetrokken tegen de kou, zijn handen diep in de zakken van een versleten winterjas. De adem die uit zijn mond ontsnapte, steeg op als kleine wolkjes en verdween in de storm. Hij keek omhoog naar zijn woning. De ramen donker, de deur een zwijgende rechters stoel. Alles aan dat huis sprak van veroordeling.

Hij fluisterde: *"Ik zeg alles vaarwel. De man die de vrouwen ombrengt vertrekt, en hij betreurt het niet."*

Zijn stem brak in de nacht en werd onmiddellijk opgeslokt door de sneeuw. Toch bleef de zin nazinderen, als een schuldbekentenis die nergens werd gehoord, behalve in zijn eigen hoofd.

Hij sloot zijn ogen en de beelden kwamen terug. De ogen van vrouwen – groot, angstig, wijd open – ogen die hem bleven aankijken, zelfs in de donkerste uren van de nacht. De kreten die hij niet kon vergeten, die zich in zijn schedel

hadden vastgezet als echo's van schuld. Bloed dat warm langs zijn handen had gelopen, dat stollend aan zijn vingers was blijven kleven. Hij zag Lotte, met haar blik die liefde en verwijt tegelijk droeg. Elise, achtergelaten in een kamer waar de lakens rood waren geworden. *Waarom ik? Waarom dit leven?* Hij vroeg het zich keer op keer af, maar nooit kwam er een antwoord dat hem werkelijk geruststelde.

En altijd was daar de stem van zijn vader, diep en zwaar als donder: *"De wereld is vol zondaars, jongen. Iemand moet de balans herstellen."*

Woorden die ooit bedoeld waren als waarschuwing, had hij omgevormd tot een gebed. Het waren geen raadgevingen meer, maar excuses.

Hij draaide zich om en liep weg. Elke voetstap kraakte, een doffe knak in de sneeuw. Geen tas, geen koffer. Alleen hijzelf. Alsof hij een man was die de nacht in stapte voor een wandeling – maar in werkelijkheid was het een afscheid.

In de verte verscheen de bus, met koplampen die door de sneeuw sneden als twee felle messen. Het voertuig bromde zwaar de straat in, hield piepend stil. De deuren gleden open met een zucht. De chauffeur, een man met vermoeide ogen, keek hem vluchtig aan maar stelde geen vragen.

Binnen was het warm, te warm bijna. Zijn bril sloeg aan, zijn wangen gloeiden. Hij koos een plaats bij het raam en trok zijn jas dicht om zich heen, alsof de kou van buiten hem nooit meer losliet. De bus reed verder, de banden kraakten in de sneeuw. Buiten gleden de velden voorbij, wit

en leeg. Boerderijen stonden donker, afgezien van enkele ramen waar kerstlampjes fonkelden. Achter die ramen zaten mensen bij hun families, met eten, met cadeaus. Hij voelde zich als iemand die naar een wereld keek waartoe hij nooit had behoord. Zijn vingers gleden naar de portemonnee in zijn zak. Genoeg geld voor een tijdje. Een troost, maar ook een illusie. Want geen enkele som zou hem redden van zichzelf. Bij elke halte keek hij op. Hij zocht gezichten af, bang voor herkenning. Een man met een hoed deed hem verstijven, tot deze uitstapte en verdween in de sneeuw. Toch bleef de onrust. Want de gedachte liet hem niet los: de Beul kon overal zijn.

Na een half uur stopte de bus bij Sittard station. Het gebouw was druk, een knooppunt van reizigers die zich haastten naar treinen en bussen, hun koffers rinkelend, hun stemmen luid. Kerstmuziek schalde uit luidsprekers, maar de vrolijkheid voelde hol.

Hij kocht een kaartje. Zijn stem was laag, bijna een fluistering. De kassière keek hem vriendelijk aan, maar haar glimlach ging verloren in zijn wantrouwige blik die telkens over zijn schouder teruggleed. De trein naar Eindhoven bracht hem verder, en daarna volgden overstappen. Telkens opnieuw dezelfde strategie: korte ritten, van richting wisselen, zijn spoor uitwissen. Toch bleef zijn hart wild slaan. Elke conducteur keek te lang. Elke reiziger die bleef staan, stond te dichtbij. Toen een trein vertraagd was door sneeuw, zocht hij dekking in een kiosk. Hij hield een lege telefoon tegen zijn oor, mompelde woorden die nergens

heen gingen, en observeerde het perron. Zijn handen trilden. Hij zag een man staan die te lang keek, en moest zich dwingen weg te kijken. Paranoia vrat aan hem.

Later kocht hij met trillende vingers een nieuw ticket. Londen. Een dwaalspoor.

De trein gleed de nacht in. Sneeuw tikte tegen de ramen, terwijl binnen de coupé gevuld was met stemmen. Mensen lachten, spraken over kerstdiners en familiebezoeken. Hun warmte maakte zijn isolement nog scherper. Hij sloot zijn ogen, maar de beelden kwamen terug: het mes dat blonk, het bloed dat spatte, het gezicht van een vrouw die smeekte. Slapen was onmogelijk. Hij was gevangene van zijn eigen herinneringen. Op hetzelfde station, enkele sporen verder, stond een man met een bolhoed. Hij dronk langzaam van een kop thee, zijn adem bevroor in wolkjes. Zijn ogen volgden de trein die wegreed, en zijn hand rustte onzichtbaar op het heft van een mes in zijn jaszak. *"Die Dekker boft ook nooit,"* fluisterde hij, en mengde zich in de menigte.

Op het politiebureau sloeg inspecteur Klaver met zijn vuist op een bureau. Papieren vlogen op, koffiekopjes trilden. *"Hij is weg. Spoorloos."*

Naast hem stond Verjans, koel en strak. Zijn blik was die van iemand die geen ruimte liet voor twijfel. *"Dat bewijst schuld,"* zei hij. *"Vind hem. Hij is de beul."* Hun stemmen bleven hangen in de muffheid van het bureau, terwijl buiten de sneeuw bleef vallen en alle sporen toedekte.

De trein denderde verder. Bas keek uit het raam, naar witte vlakten die voorbijgleden. Hij probeerde zich een toekomst voor te stellen, ergens ver weg, maar wist diep vanbinnen dat het vergeefs was.

In zijn nek voelde hij de adem van iets onzichtbaars. Een schaduw, altijd achter hem. De Beul reisde mee. Zijn vlucht was niets meer dan een spel. Kat en muis, stap en tegenstap. Hoe verder de trein reed, hoe kleiner de wereld werd.

In Nice zou hij uitstappen. Maar ook daar zou de schaduw wachten. De cirkel sloot zich.

En de dans van jager en prooi was nog maar net begonnen.

Hoofdstuk 1 - Kerstsneeuwval en Slapeloze Uren

Hoensbroek, een kleine, slaperig plaatsje in het zuiden van Nederland, lag gehuld in een dikke, onverbiddelijke deken van sneeuw op deze kerstavond in december. De winter had zijn greep op de regio verstevigd, met temperaturen die diep onder het vriespunt daalden en een wind die huilde als een verloren ziel. De straten waren grotendeels verlaten, op een enkele verdwaalde voetganger na die haastig door de storm ploegde, gebogen tegen de bijtende kou. De lantaarnpalen verspreidden een gedempt, oranjeachtig licht dat nauwelijks door de hevige sneeuwval heen drong, en de vlokken dansten wild in de wind, als een leger van witte geesten dat de wereld wilde verzwelgen. Her en der hingen kerstversieringen aan de huizen: rode en groene lampjes die flakkerden als wanhopige signalen in de nacht, en plastic rendieren die bedekt raakten onder een laag ijs, hun neuzen rood geverfd maar nu bevroren en levenloos. In de verte klonk vaag kerstmuziek uit een open raam – een eenzame versie van “Stille Nacht” die de ijzige stilte alleen maar accentueerde, alsof de melodie zelf bevroor in de lucht en uiteenviel in kristallen van geluid.

Het plaatsje Hoensbroek, met zijn wortels in de mijnbouwgeschiedenis van Limburg, ademde een sfeer van vervlogen glorie. Ooit bruisend door de kolenindustrie, was het nu een plek waar oude fabrieken als skeletten langs de horizon stonden, bedekt met roest en sneeuw. De inwoners, een mix van lokale families en immigranten die op zoek

waren naar werk in de nabijgelegen steden zoals Heerlen of Maastricht, worstelden met de economische neergang. Kerstmis was hier geen extravagant feest, maar een tijd van bescheiden vieringen, vaak overschaduwde door financiële zorgen en de harde realiteit van het dagelijks leven. De sneeuwval van vanavond was uitzonderlijk hevig, een storm die uit het noorden was komen aanwaaien en de treindiensten had verstoord, het station van Hoensbroek veranderend in een spookachtige hub waar geen reizigers meer arriveerden.

Op de hoek van een verlaten straat, vlak bij datzelfde station van Hoensbroek, stond een jonge vrouw beschut onder een gammel afdakje van een verlaten bushalte. Ze heette Anna, al gebruikte ze die naam zelden op straat; voor haar klanten was ze gewoon “lieverd” of “schatje”, een anonieme figuur in de nachtelijke economie van deze buurt. Ze was begin twintig, met lang donker haar dat nu nat en plakkerig tegen haar gezicht kleefde door de smeltende sneeuw, en ogen die een diepte van vermoeidheid en vastberadenheid verrieden. Haar jas was te dun voor dit weer, een tweedehands ding dat ze had gevonden in een kringloopwinkel in Heerlen, met versleten naden en een rits die niet meer goed sloot. Haar laarzen lekten, waardoor haar tenen gevoelloos raakten van de kou, en ze stampte met haar voeten op de grond om het bloed te laten circuleren, terwijl ze naar de vallende sneeuw keek die de wereld in een sprookjesachtig, maar genadeloos wit hulde. Ik bevries zowat, dacht ze bitter. Kerstavond, en hier sta ik te wachten op klanten. Ik moet geld verdienen om eten te kopen – anders ga ik honger lijden deze feestdagen,

terwijl iedereen thuis aan een gedekte tafel zit met kalkoen en cadeaus. Ik vrees dat er vanavond niet veel klanten zullen zijn. Wie trotseert deze hel voor een beetje gezelschap?

Anna's leven was geen sprookje, verre van dat. Ze was afkomstig uit een klein dorpje in Oost-Europa, een plek genaamd Bihor in Roemenië, waar de winters net zo hard waren maar de gemeenschap warmer. Ze was hierheen gekomen op haar achttiende, gelokt door verhalen van vrienden over banen in de horeca of schoonmaak, maar de realiteit had haar in de schaduwen van de samenleving geduwd. Ze werkte als sekswerker, niet uit keuze maar uit noodzaak, om geld naar huis te sturen naar haar moeder en jongere broertjes. De kerstperiode maakte het erger; overal zag ze families bij elkaar, lachend en warm, terwijl zij alleen stond in de kou, haar handen rood van de vorst. Ze dacht aan haar eigen familie, ver weg in dat dorpje, waar de kersttradities nog levendig waren: de geur van cozonac brood bakken in de oven, het zingen van colinde-liederen rond een versierde dennenboom, en de eenvoudige cadeaus die met liefde waren gemaakt. Ze stuurde hen geld wanneer ze kon, maar vanavond voelde het zwaarder dan ooit, een gewicht op haar borst dat zwaarder was dan de sneeuw op de daken. De sneeuw bleef vallen, bedekkend wat er over was van de dag: vuile stoepen, lege flessen in de goot, en haar eigen voetsporen die al snel verdwenen onder een verse laag. In haar gedachten flitsten beelden uit haar kindertijd: spelend in de sneeuw in haar thuisland, lachend met haar broertjes en zusjes rond een geïmproviseerde kerstboom, dromend van een toekomst vol warmte en veiligheid. Die

dromen hadden haar hier gebracht, maar de realiteit was kil en meedogenloos, een constante strijd tegen uitbuiting en eenzaamheid.

Ze herinnerde zich haar aankomst in Nederland, drie jaar geleden. Ze was met een bus gekomen, vol hoop, maar al snel had ze ontdekt dat de banen schaars waren voor iemand zonder papieren. Een kennis had haar geïntroduceerd in de wereld van de straat, en hoewel ze het haatte, was het beter dan honger lijden. Ze had geprobeerd legaal werk te vinden – als serveerster in een café in Hoensbroek, waar de eigenaar haar vriendelijk had ontvangen maar al snel eisen had gesteld die verder gingen dan schenken van bier. Ze had geweigerd en was ontslagen, teruggeworpen op de straten. Nu, op deze kerstavond, voelde ze een diepe vermoeidheid, niet alleen fysiek maar ook emotioneel. Ze dacht aan de andere vrouwen die ze kende, zoals Maria uit Polen, die in een nabijgelegen stad werkte en verhalen deelde over gevaarlijke klanten. Anna had altijd een klein mes in haar tas, voor het geval dat, maar vanavond lag het thuis, vergeten in de haast.

Even later hoorde ze voetstappen in de krakende sneeuw, naderend uit de duisternis. Het geluid was ritmisch, vastberaden, als iemand die wist waar hij heen ging, niet gehinderd door de storm. Ze draaide zich om, haar hartslag versnelde licht – een mengeling van hoop op een klant en waakzaamheid voor gevaar, een instinct dat ze had ontwikkeld door jaren op straat. Het was een man, alleen, zijn silhouet opdoemend uit de sneeuwval. Gelukkig, dacht

ze opgelucht. De hemel heeft hem me gezonden, juist nu, op deze heilige nacht. Misschien kan ik vanavond genoeg verdienen voor een warm maal morgen. Ze rechtte haar rug en forceerde een glimlach, ondanks de bijtende kou die haar lippen deed barsten.

Hij bleef staan op een paar meter afstand: een lange, tengere figuur met een ouderwetse bolhoed die schaduwen over zijn ogen wierp, als een personage uit een oude film noir. Zijn gezicht was half verscholen achter een dikke wollen sjaal, de kraag van zijn jas omhooggeslagen tegen de wind, en zijn handen diep in zijn zakken gestoken. De jas reikte tot zijn knieën en zag eruit alsof hij al meerdere winters had doorstaan – versleten aan de mouwen, met vlekken die misschien van modder waren, of erger, en een geur van mottenballen die vaag doorkwam. In het schaarse licht van een nabije kerstster in een raam leek hij bijna een figuur uit een oude kerstvertelling, maar dan een donkere, alsof hij uit een verhaal van Dickens was gestapt, niet als Scrooge, maar als een geest van wraak, een manifestatie van de duisternis die onder de feestelijke façade schuilt.

“Hey lieverd,” zei ze met een geofende glimlach, haar stem zacht en uitnodigend, terwijl ze probeerde de kerstsfeer te gebruiken om hem op zijn gemak te stellen, een truc die ze had geleerd van ervaren collega’s. “Wat een hondenweer, hè? Zelfs de Kerstman zou hier niet doorheen vliegen met zijn rendieren. Heb je zin in wat gezelschap? Iets warms om de kou te verdrijven? Ik kan je laten vergeten dat het buiten vriest.” Ze knipperde met haar ogen, een gebaar dat bedoeld

was om charmant over te komen, maar haar tanden klapperden lichtjes van de kou. Hij keek haar aan, zijn ogen glinsterend in het schaarse licht, koud en afstandelijk, zonder een spoor van warmte of interesse. Er was iets in die blik dat haar een rilling bezorgde, dieper dan de winterkou, maar ze schudde het van zich af – klanten waren vaak vreemd, vooral 's nachts, wanneer alcohol of eenzaamheid hen vreemde trekjes gaf. “Waarom niet?” antwoordde hij, zijn stem laag en monotoon, zonder warmte, als een mechanische opname.

“Kom, ik breng je ergens waar het warm en rustig is,” zei ze, terwijl ze haar arm door de zijne haakte in een gebaar van intimiteit dat ze had geoefend tot in de perfectie, een manier om vertrouwen op te bouwen. “Weg van deze verlaten straat. We kunnen naar mijn kamertje hier vlakbij, met een hete kop thee als je wilt. Ik heb zelfs wat kerstkoekjes, als je honger hebt.” Ze leidde hem weg, de sneeuw knerpend onder hun voeten als gebroken glas, een geluid dat haar deed denken aan de ijspegels die in haar kindertijd van daken vielen.

Ze liepen samen de straat uit, voorbij huizen waar binnen licht scheen en gelach klonk, een schril contrast met hun stille tocht. Kerstverlichting knipperde aan gevels: een rendier dat oplichtte in rood, een ster die flakkerde als een waarschuwing in de nacht. In de verte klonk gelach van een familiefeest, wat haar een steek van jaloezie gaf – een herinnering aan wat ze miste, aan de warmte die zij nooit meer zou voelen. Ze probeerde het gesprek gaande te

houden, zoals altijd – klanten ontspannen, vertrouwen opbouwen, zodat ze niet te snel wegliepen of gevaarlijk werden. “Dus, wat brengt jou hier op zo’n nacht? Werk? Of gewoon... eenzaamheid? Kerst kan eenzaam zijn, hè? Geen familie om mee te vieren? Ik weet er alles van; ik ben hier ook alleen, ver van huis.” Ze dacht aan haar moeder, die waarschijnlijk nu in Roemenië aan het bidden was voor haar veiligheid.

Hij grinnikte zacht, een geluid dat kil aandeed in de wind, als het krassen van takken tegen een raam in een verlaten huis. “Eenzaamheid? Ja, zoiets. Ik zoek altijd naar... verlossing. Vooral rond deze tijd van het jaar, met al die valse vrolijkheid overal. Mensen doen alsof alles perfect is, maar onder die lampjes schuilt de waarheid, de zonde die de samenleving vergiftigt.” Zijn woorden hadden een prekerige toon, alsof hij een sermoen hield.

Ze lachte nerveus, niet helemaal begrijpend, maar ze voelde een lichte onrust opkomen, als een koude wind die onder haar jas kroop en haar huid deed tintelen. “Verlossing? Klinkt serieus. Nou, ik kan je wel even laten vergeten wat je dwarszit. Voor een prikkie, hè? Warm bed, geen vragen. Denk aan het als een kerstcadeautje voor jezelf. We kunnen het feestelijk maken – ik heb zelfs een klein kerstboompje in mijn kamer, met lampjes die ik uit een vuilnisbak heb gevist.” Ze probeerde licht te houden, maar haar stem trilde lichtjes. “Geen vragen,” herhaalde hij, zijn greep op haar arm verstrakkend tot het pijnlijk werd, zijn vingers knijpend als schroeven. Ze voelde een lichte druk, pijnlijk bijna, maar

schudde het van zich af – klanten waren soms vreemd, vooral rond de feestdagen, wanneer eenzaamheid toesloeg en mensen rare dingen deden, zoals te hard grijpen of vreemde eisen stellen.

Ze sloegen een donkere steeg in, weg van de straatlantaarns en de flakkerende kerstlichtjes, een kortere weg die ze vaak nam om sneller thuis te zijn. De steeg was smal, met hoge muren van baksteen die de wind blokkeerden maar de kou vasthielden als een vriezer. De sneeuw viel dikker hier, stapelend op vuilnisbakken en oude fietsen die verlaten stonden, de muren sloten zich om hen heen als een val, echoënd met het gedempte geluid van hun stappen. “Hier is het rustig,” zei ze, wijzend naar een deur verderop waar een eenzame kerstslinger hing, half afgebroken en bedekt met ijs, een trieste poging tot feestelijkheid. “Niemand die ons stoort. Wat wil je precies, schat? Snel of... uitgebreid? Ik maak het feestelijk voor je – kaarsen aan, muziek op als je wilt, misschien zelfs een beetje dansen om op te warmen.”

Hij stopte abrupt, zijn hand glijdend naar zijn jas met een beweging die te vloeiend was, te geoefend. “Uitgebreid. Ik wil dat je voelt wat ik voel.” Zijn stem was nu lager, met een ondertoon die haar kippenvel bezorgde, een dreiging die ze niet langer kon negeren.

Ze fronste, een eerste golf van ongemak spoelend over haar heen als ijswater, haar hart bonzend in haar borst. “Wat bedoel je? Hé, als je rare ideeën hebt, dan... Kerst is een tijd van vrede, weet je. Laten we het leuk houden.” Ze

probeerde te lachen, maar het klonk hol in de steeg, echoënd tegen de muren.

Voor ze kon reageren, schitterde er iets in zijn handen: een langwerpige mes, koud en scherp, het lemmet glinsterend onder de vallende sneeuwvlokken, als een macaber kerstornament dat uit een nachtmerrie was gevallen. Het was een jachtmes, met een gekarteld randje dat bedoeld was om te snijden en te scheuren, het soort dat jagers gebruikten in de bossen, maar hier misplaatst en dodelijk. Haar ogen werden groot van schrik, haar adem stokte in haar keel, en de wereld leek te vertragen.

“Nee! Nee! Wat doe je?” riep ze uit, haar stem brekend in paniek, hoog en schel. Ze deinsde achteruit, haar rug tegen de koude muur gedrukt, de stenen bijtend in haar huid door haar jas heen, ruw en onvergeeflijk. “Alsjeblieft, ik... ik heb een beetje geld! Neem het maar! Laat me gaan! Het is kerst, man! Denk aan je familie!” Haar gedachten raceten: Dit kan niet waar zijn. Niet nu, niet hier. Ik heb nog zoveel te doen – geld sturen, naar huis gaan, een nieuw leven beginnen.

Hij stapte dichterbij, zijn ogen nu zichtbaar onder de bolhoed – leeg, zonder medelijden, als twee zwarte putten die alle licht absorbeerden. “Geld? Nee, duifje. Dit is geen transactie. Dit is gerechtigheid. Jullie soort... jullie nemen alles, geven niets terug. Jullie verspreiden zonde in deze heilige nacht.” Zijn stem had een religieuze ijver, alsof hij een missie vervulde. “Wat? Ik ken je niet eens! Alsjeblieft, stop!” Ze probeerde te vluchten, haar voeten glijdend op de gladde sneeuw, haar laarzen slappend als op ijs. Maar hij

greep haar arm vast, zijn vingers als ijzeren klauwen die in haar vlees drukten, knijpend tot ze een kneuzing voelde ontstaan. Ze worstelde, haar nagels krabbend over zijn jas, scheurend aan de stof in een wanhopige poging om los te komen, maar hij leek het niet te voelen, zijn gezicht een masker van kalmte.

“Jij bent een zondares,” siste hij, zijn stem laag en vol overtuiging, als een prediker in een duistere kerk, zijn adem warm tegen haar gezicht in de kou. “En je moet boeten voor je zonden. Kerst is de tijd van oordeel, niet alleen van vreugde. De wereld moet gezuiverd worden van types zoals jij.”

Met de precisie van een chirurg stak hij toe – de eerste steek in haar zij, scherp en brandend, als vuur in de kou dat door haar lichaam explodeerde. Het mes drong diep door, scheurend door vlees en spier, en ze voelde een warme vloeistof naar buiten stromen. Ze schreeuwde, een hoge, scheurende kreet die echode in de steeg, vermengd met de verre klanken van kerstmuziek uit een nabij huis, een grotesk duet van vreugde en pijn. Bloed welde op, warm en plakkerig, doorweekte haar jas en vermengde zich met de sneeuw, rood tegen wit – een gruwelijk contrast met de feestelijke kleuren om hen heen, als een besmeurde kerstkaart. De pijn was overweldigend, een withete golf die door haar lichaam schoot, haar benen lieten trillen en haar zicht deed vervagen.

“Nee! God, het doet pijn! Help! Iemand!” riep ze, haar handen instinctief naar de wond grijpend, maar het bloed

sijpelde tussen haar vingers door, heet en glibberig, terwijl sneeuwvlokken erop landden en smolten tot roze druppels, een macaber schilderij op de grond.

Hij trok het mes terug, bloed druppelend van het lemmet als rode inkt, en stak opnieuw – ditmaal in haar borst, dieper, rakend aan iets vitaals, misschien haar long, wat een gorgelend geluid veroorzaakte toen lucht en bloed zich mengden. Ze hapte naar adem, haar longen vulden zich met een gorgelend geluid, bloed borrelde op in haar mond, bitter en metaalachtig, en ze hoestte het uit in een spray die op zijn jas spatte. Haar zicht begon te vervagen aan de randen, de steeg draaide om haar heen als in een draaimolen.

Een derde steek, in haar buik, draaide hij het mes om voor maximaal leed, scheurend door organen met een wreedheid die haar deed kokhalzen. De pijn was nu allesverslindend, een vuur dat haar van binnenuit verteerde, haar spieren lieten samentrekken in spasmen. Ze zakte ineen, haar benen bezwijkend als papier, de sneeuw koud tegen haar huid terwijl ze neerplofte in een plas van haar eigen bloed, dat zich uitspreidde als een halo. Haar laatste gedachten waren een wanhopige smeekbede: Dit kan niet... niet zo eindigen... niet op kerst... Mam, help me... Broertjes, vergeef me dat ik niet thuis ben... Haar kreten stierven weg in de vallende sneeuw, zwakker wordend tot een fluistering, een laatste gorgel, en toen stilte. Hij stond daar even, kijkend naar haar lichaam dat sidderde in de laatste stuiptrekkingen, het bloed een groeiende plas vormend die de sneeuw kleurde als een abstract schilderij, rood

vermengd met wit. Zijn adem was rustig, zijn handen vast – geen spijt, alleen voldoening, alsof hij een taak had volbracht. Hij veegde het mes af aan zijn jas, een routineus gebaar, en stopte het weg. Toen draaide hij zich om en verdween in de witte nacht, zijn voetstappen snel vervagend onder de verse sneeuw, de steeg achterlatend in een gruwelijke stilte, terwijl ergens een kerkklok middernacht sloeg – kerst was aangebroken. De sneeuw bleef vallen, bedekkend het lichaam, als een wit grafkleed dat alle sporen uitwiste.

In een nabijgelegen huis, vlakbij de steeg, hoorde een oude vrouw de kreet. Ze heette mevrouw Jansen, een weduwe van tachtig die alleen woonde sinds haar man tien jaar geleden was overleden aan een hartaanval tijdens een kerstdiner. Ze zat alleen in haar woonkamer, starend naar een kleine kerstboom met vervaagde ornamenten die ze elk jaar uit de zolder haalde, souvenirs van betere tijden. De schreeuw sneed door de nacht, scherp en rauw, en ze keek op, haar hart kloppend in haar borst als een vogel in een kooi. Ze schuifelde naar het raam, haar artritische handen trillend, tuurde in de duisternis, en zag een schaduw weglopen – een man met een bolhoed, verdwijnend in de sneeuw als een geest. Ze aarzelde, haar hand op de telefoon, maar de angst overwon. Niet mijn zaak, dacht ze. Op mijn leeftijd blijf ik binnen. Ik heb genoeg gezien in mijn leven – de oorlog, de mijnongelukken. Dit is voor de jongeren. Ze trok de gordijnen dicht en draaide de kerstmuziek harder, probeerend de echo van de kreet te verdringen, maar de nacht voelde nu besmet, haar eenzaamheid dieper.

Mevrouw Jansen dacht terug aan haar eigen jeugd in Hoensbroek, toen de stad nog bloeide door de mijnen. Ze herinnerde zich kerstavonden vol met burens die langskwamen, met glühwein en verhalen. Nu was iedereen weg – kinderen verhuisd naar grotere steden, vrienden overleden. Ze zuchtte en nam een slok van haar thee, die koud was geworden, en probeerde zich te concentreren op de tv, waar een oude kerstfilm speelde, maar de schreeuw bleef hangen in haar hoofd.

Later die nacht, in een rijtjeshuis een paar straten verder, lag een ander soort spanning te broeien. Het huis was typisch voor Hoensbroek: smal, met twee verdiepingen, een kleine tuin bedekt onder sneeuw, en een kerstboom in de woonkamer die zichtbaar was door het raam, met lampjes die zwak knipperden. Binnen lagen Bas en Lotte in bed, de dekens verkreukeld van een avond vol stiltes en verwijten, een patroon dat zich al jaren herhaalde. De kamer was vaag verlicht door de kerstboom beneden, waarvan het schijnsel door de deur kierde – multicolore lichtjes die een valse vrolijkheid wierpen op hun ruzie, rood en groen dansend op de muren als spottende geesten, herinnerend aan de feestdagen die ze ooit samen vierden.

Lotte zat rechtop tegen het hoofdeinde, haar armen over elkaar geslagen, starend naar Bas die naast haar lag met zijn handen achter zijn hoofd, zijn gezicht een masker van frustratie. Ze was een vrouw van midden dertig, met kort blond haar dat ze zelf knipte om geld te besparen, en een gezicht dat ooit zacht en aantrekkelijk was geweest, maar nu

getekend door lijnen van frustratie en onvervulde dromen. Bas, haar man, was een boekhouder bij een klein kantoor in het centrum van Hoensbroek, een man met een gemiddeld postuur, een bril die hij nu op het nachtkastje had gelegd, en een baardje dat hij liet groeien om ouder te lijken. Hun huwelijk was al jaren een slagveld van kleine conflicten, verergerd door geldzorgen, kinderloosheid en de druk van de samenleving om ‘succesvol’ te zijn.

“Nou, boekhoudertje Bas Dekker,” snauwde ze, haar stem doorsneden door de kille nachtlucht die door het raam sijpelde, waar sneeuwvlokken tegenaan tikten als ongeduldige vingers, een constant herinnering aan de storm buiten. “Wanneer neem je eens een besluit om wat meer geld naar huis te brengen? Het is kerst, verdomme! We verdienen een fatsoenlijk feestmaal, niet deze armzalige troep die ik vanavond op tafel heb gezet – een paar worstjes en aardappelen, terwijl de burens waarschijnlijk aan de gourmet zitten met wijn en toetjes. En die cadeaus onder de boom? Tweedehands speelgoed voor de neefjes, en voor ons niks. Hoe denk je dat ik me voel, jaar na jaar hetzelfde liedje?” Bas zuchtte diep, zijn ogen gericht op het plafond, waar schaduwen dansten in het zwakke schijnsel van de straatlantaarn buiten, vermengd met het knipperen van kerstverlichting van het huis tegenover, een huis waar een gelukkig gezin woonde, zo leek het. Altijd hetzelfde liedje, dacht hij, een knoop van frustratie vormend in zijn borst, strakker wordend met elk woord. Kerst zou vreugde moeten brengen, maar het is alleen maar stress – en zij maakt het erger met haar eeuwige eisen. Ik werk me kapot, maar het is

nooit genoeg. Waarom ziet ze niet dat ik het beste doe wat ik kan? “Ho, Lotte, in godsnaam! Toen we trouwden wist je dat ik maar een boekhouder ben en geen staatsambtenaar met een vet salaris! En kerst? Dat is geen excuus om me weer onder druk te zetten. We hebben het prima, beter dan veel anderen hier in de buurt. Denk aan de hypotheek die we betalen, de rekeningen die op tijd komen. Het is niet alsof we op straat staan of moeten bedelen bij de voedselbank.”

“Ja... maar... zelfs boekhouders kunnen staatsambtenaren worden als ze niet te laks zijn,” kaatste ze terug, haar stem scherp als een mes, doorsnijdend door de nacht, haar ogen vlammend in het halfdonker. “En als ze luisteren naar hun vrouw! Denk aan ons – we verdienen een fatsoenlijke kerst, niet deze armzalige boom met tweedehands ballen die ik uit de kelder heb gevestigd. De kinderen van de burens krijgen iPads en nieuwe fietsen, en wij kunnen amper de rekeningen betalen. We hebben geen kinderen omdat we het ons niet kunnen veroorloven, en dat is jouw schuld – jij met je veilige baantje zonder ambitie, zonder drive om hogerop te komen.” Ze dacht aan haar eigen dromen: ze had kunstenaar willen worden, maar had haar studie opgegeven voor hem, en nu werkte ze parttime in een supermarkt, omringd door kerstshoppers die alles kochten wat zij niet kon.

Bas dacht terug aan hun trouwdag, tien jaar geleden, toen alles nog vol beloften leek. Ze hadden gedanst onder kerstverlichting in een kleine zaal in Hoensbroek, ironisch genoeg, want ze trouwden in december om de feestdagen te combineren. Nu voelde het als een verre droom, vervaagd

door de jaren. Hij herinnerde zich hoe Lotte had gelachen, haar ogen vol liefde en hoop, maar nu zag hij alleen verwijt en teleurstelling. “Kom nou, Lotte... laten we geen ruzie maken op kerstavond.” Hij draaide zich naar haar toe, zijn hand glijdend over haar arm in een halfslachtige poging tot verzoening, zijn vingers licht strelend in een poging om de oude vonk terug te brengen, en boog voorover om haar te kussen, zijn lippen zoekend naar de hare in het halfdonker. Maar ze deinsde terug, haar lichaam stijf als ijs, een muur tussen hen. Waarom moet het altijd zo gaan? Zelfs op kerstavond? Ze duwt me weg, maar verwacht wel dat ik alles oplos, dacht hij, terwijl zijn gedachten steeds donkerder werden, een woede opborrelend die hij probeerde te onderdrukken, maar die groeide als een storm.

“En zo eindigt het altijd op dezelfde manier! Jij denkt gewoon aan niets anders dan je eigen behoeftes!” Ze duwde zijn hand weg, haar ogen vlamvend van een mix van woede en diepe vermoeidheid, tranen glinsterend in de hoeken als diamanten in het kerstlicht. “Terwijl ik de hele dag kerstinkopen heb gedaan met ons laatste geld, lopend door de sneeuw omdat de auto niet startte. Je hebt geen idee hoe het voelt om alles alleen te dragen – de boodschappen, de was, de zorgen om de hypotheek en de stijgende prijzen. En jij zit daar maar met je cijfers op kantoor, dromend van wie weet wat, misschien van een ander leven.” “Hm mm,” bromde hij, zijn vingers nu steviger grijpend in een wanhopige greep naar controle, zijn nagels licht in haar huid drukkend, een gebaar dat grensde aan agressie. Hij voelde de hitte opstijgen, een mengeling van frustratie en

verlangen, vermengd met een groeiende wrok. “Hey... stop! Hou op!” Ze draaide zich om, haar rug naar hem toe, haar stem kil en afgebeten als een definitief oordeel, haar schouders gespannen. “Draai je om en slaap. Ik heb geen zin vanavond. Als je het nu nog eens goed deed! En morgen? Hoe overleven we deze feestdagen zonder geld? Denk je dat de Kerstman komt met een bonus? Of blijf je hangen in dat suffe kantoor, terwijl we hier wegwijnen in dit huis dat te klein is voor onze dromen?”

Bas balde zijn vuisten onder de dekens, een golf van hitte steeg op in zijn borst – een woede die hij nauwelijks kon bedwingen, zijn gedachten racend naar donkere plekken. Loop naar de hel, dacht hij, maar de woorden ontsnapten hardop: “Ach, loop toch naar de hel!” Met een ruk knipte hij het nachtlampje uit, de kamer dompelend in duisternis, op het zwakke, spottende kerstschijnsel na dat door de kier van de deur sijpelde, als een spotlicht op hun mislukking. Ze lagen daar, rug aan rug, de stilte zwaar als de sneeuw buiten, terwijl beneden de kerstboom eenzaam knipperde, een symbool van hun gebroken verwachtingen. De wind huilde buiten, en Bas voelde een vreemde rust over zich komen, alsof de duisternis hem omhulde, hem uitnodigde tot gedachten die hij niet durfde te erkennen.

Eerder die avond, voordat de ruzie escaleerde, liep Bas in de omgeving van het station om zijn hoofd leeg te maken. De spanning thuis was te veel geworden; Lotte’s gezeur de hele dag over geld, over de kerstcadeaus die ze niet konden betalen, had hem naar buiten gedreven, een behoefte aan

frisse lucht ondanks de sneeuwval. Hij had zijn jas aangetrokken – een oude, versleten ding die hij al jaren droeg, met vlekken van vorige winters – en een hoed opgezet tegen de sneeuw, een bolhoed die hij had geërfd van zijn vader. Buiten was de kou bijtend, de sneeuw al centimeters hoog op sommige plekken, en hij ploegde door de straten, zijn gedachten donker en chaotisch. Waarom altijd ik? Ik werk hard, maar het leven geeft niets terug. Mijn vader werkte in de mijnen, brak zijn rug, en stierf arm. Ben ik gedoemd hetzelfde lot te ondergaan? Hij dacht aan zijn jeugd, armoede in een gezin waar kerst betekende extra schulden en ruzies over geld. Misschien was dat waarom hij zo reageerde op Lotte's eisen – een diepgeworteld trauma dat hij nooit had verwerkt. In de verte, bij een steeg, ving hij vaag twee schaduwen op – een man en een vrouw, leek het, in een kortstondig moment van beweging. Het zag eruit als een omhelzing of een worsteling, maar de sneeuwval maakte het onduidelijk, en Bas gaf er geen aandacht aan; hij was te diep in zijn eigen gedachten verzonken, te gefocust op zijn eigen problemen om zich met vreemden te bemoeien. Hij liep door, de kou in zijn botten trekkend, en keerde terug naar huis, waar de ruzie wachtte, zijn humeur nog donkerder.

De nacht sleepte zich voort in het rijtjeshuis, waar Bas wakker lag, starend naar de donkere contouren van het plafond die zich aftekenden in de schemering. Naast hem ademde Lotte gelijkmatig in haar slaap, haar lichaam een

ontspannen barrière die voor hem onoverbrugbaar voelde – koud en afstandelijk, als een muur van ijs die hen scheidde. De ruzie hing nog in de lucht, een bittere nasmaak die hem niet losliet, en zijn gedachten draaiden in eindeloze cirkels, een spiraal van zelfmedelijden en woede. Waarom begrijpt ze het niet? Ik doe wat ik kan, maar het is nooit genoeg. Nooit. En kerst maakt het alleen maar erger – al die verwachtingen, al die druk die ons uit elkaar drijft. Misschien had ik nooit moeten trouwen, misschien had ik vrij moeten blijven, reizen, een ander leven leiden. Hij dacht aan zijn jeugd, aan de kerstavonden waar zijn ouders ruzie maakten over geld, en hoe hij had gezworen dat zijn leven anders zou zijn.

Buiten hilde de wind, en de sneeuw tikte zacht tegen het raam als vingers die aanklopten, vermengd met het verre geluid van kerstklommen die de nacht vulden met hun melancholische toon, een herinnering aan de kerkdiensten die hij als kind had bijgewoond. Bas draaide zich om, probeerde zijn ogen te sluiten, maar beelden flitsten ongevraagd door zijn hoofd: een versleten jas, een bolhoed in de schaduw, een mes dat glinsterde in het maanlicht, rood bloed dat uitwaaierte tegen witte sneeuw. Hij schudde zijn hoofd, probeerde het van zich af te zetten. Waar komt dat vandaan? Een droom? Of iets ergers, iets dat ik heb gezien – of gedaan? De beelden werden levendiger: hij zag een man in de steeg, het mes in zijn hand, een vrouw die smeekte. Was het een herinnering aan iets dat hij had opgevangen tijdens zijn wandeling? Of een fantasie geboren uit woede, een donkere wens die hij niet durfde toe te geven? Bas

voelde zweet op zijn voorhoofd parelen, ondanks de kou, zijn hart racend. Hij dacht aan zijn leven: de saaie dagen op kantoor, stapels papieren, de baas die hem nooit waardeerde of promoveerde. Lotte's constante gezeur over geld, over een beter leven, over kinderen die ze niet hadden omdat hij 'niet ambitieus genoeg' was. Misschien was het tijd voor verandering, voor actie. Maar wat voor actie? Een nieuwe baan zoeken? Of iets extremer, iets dat de druk zou verlichten?

Plotseling doorsneed een sirene de nacht – schril en nabij, echoënd door de straten van Hoensbroek en overstemmend de laatste noten van de kerstliederen die uit een radio in de buurt klonken. Het was het geluid van politieauto's, meerdere misschien, met blauwe lichten die de nacht doorsneden als messen. Bas schoot overeind, zijn hart bonzend in zijn borst als een trommel, zijn adem stokend. Naast hem mompelde Lotte iets in haar slaap – “Wat is dat?” – en draaide zich om, maar hij bleef zitten, luisterend met ingehouden adem, zijn oren gespitst. Politie? Een ongeluk in dit weer? Of iets sinisters, iets dat te dichtbij kwam, iets dat verband houdt met die schaduwen die ik zag? Hij stapte uit bed, zijn voeten koud op de vloerplanken die kraakten onder zijn gewicht, een geluid dat hem deed denken aan de oude huizen in zijn jeugd. Hij liep naar het raam, zijn pyjama ritselend, en tuurde door de besneeuwde ruit heen. Door de condens zag hij blauwe lichten flitsen in de verte, vlak bij het station, vermengd met de rode gloed van kerstversieringen die nu een onheilspellende tint kregen, als bloed op sneeuw, een visioen dat hem deed rillen. Mensen in

uniformen renden heen en weer, zaklantaarns doorsneden de duisternis als zoeklichten. Wat is daar aan de hand? Een inbraak? Een ongeluk? Of erger? Dacht hij, een vreemde onrust knagend aan zijn binnenste, alsof een onzichtbare draad hem verbond met de chaos daarbuiten. Hij voelde een drang om naar buiten te gaan, om te kijken, misschien om te helpen – of om te vluchten? Maar hij schudde het van zich af. Niet mijn zaak. Niet op kerst. Laat de politie het maar oplossen. Toch bleef hij staan, starend in de nacht, terwijl de sneeuw alles bedekte – sporen, geheimen, bloed – en de wereld buiten een spiegel leek van de duisternis in hemzelf, een reflectie van zijn eigen innerlijke storm.

Ondertussen arriveerde de politie in de steeg: agenten in dikke jassen tegen de kou, zaklantaarns op het lichaam gericht, hun adem zichtbaar in de vrieslucht. Een jonge agent, idealistisch en nieuw in het vak, genaamd Tom, knielde neer bij Anna's lichaam, zijn handen trillend ondanks zijn training. "Moord," mompelde hij tegen zijn collega, een ervaren man genaamd Karel. "Op kerst. Wat een beest." Het herinnerde hem aan zijn zus, die hij had verloren aan geweld jaren geleden in een andere stad, een zaak die nooit was opgelost, en hij zwoer in stilte de dader te vinden, zijn vuisten gebald. Ze markeerden de scène met lint, terwijl de sneeuw hun werk bemoeilijkte, sporen bedekkend en bewijs vervagend. Karel, een veteraan met grijs haar, zuchtte: "Arm meisje. Waarschijnlijk een

immigrant. We zien dit te vaak in deze buurten.” Ze riepen forensisch experts op, maar de storm vertraagde alles.

Lotte, slapend naast Bas, droomde onrustig. In haar dromen zag ze hem weglopen, verdwijnen in de nacht, een figuur in een bolhoed. Ze wist dat hij ongelukkig was, maar blameerde hem voor alles, weigerend haar eigen rol te zien. Haar eigen jeugd was comfortabel geweest, in een middenklasse gezin in Maastricht, en ze had verwacht dat het huwelijk dat zou voortzetten. Nu voelde ze zich gevangen in Hoensbroek, een plaats die haar klein hield. De sirene wekte haar half, maar ze draaide zich om, onwetend van de duisternis in haar man, mompelend in haar slaap.

Terwijl Bas terug in bed kroop, realiseerde hij zich dat de beelden misschien geïnspireerd waren door wat hij vaak had gezien in die steeg – die twee schaduwen, nu verbonden met de sirenes... Het was geen droom, maar een glimp van de realiteit die hij had genegeerd. Hij had het niet gedaan, maar de nabijheid ervan maakte hem onrustig, als een voorbode van iets duisters, een teken dat zijn leven op een keerpunt stond.

In de steeg werkte de kou als een tweede huid. De adem van de agenten hing als kleine wolkjes tussen de witte vlokken, die maar bleven vallen, geduldig en onverstoorbaar, alsof de hemel niets met aardse zaken te maken wilde hebben. Tom wreef zijn handschoenen tegen elkaar en boog nog iets dichters naar het lichaam, terwijl Karel, de oudere collega,

een lint spande dat door de wind zacht klapperde. Het blauwwitte plastic was een fragiele grens tussen publiek en geheim.

“Wacht op het forensisch team,” zei Karel. “Raak niets aan wat je niet hoeft aan te raken. De sneeuw doet al genoeg kwaad.”

Tom knikte. Zijn knieën protesteerden door de kou, maar hij bleef door het vizier van zijn zaklamp kijken. Het licht gleed langs een afgebroken kerstslinger aan een roestige deur, langs een paar schoenafdrukken die halverwege verdwenen in het verse wit. Alsof iemand uit de lucht was gevallen – of door de sneeuw was opgeslokt.

“Ziet u dat?” vroeg hij, zonder op te kijken. “Die reeks stappen stopt daar. Pang, weg.”

Karel zuchtte. “Deeltijd-wonderen bestaan niet, jongen. De rest is gewoon dicht gesneeuwd.”

Toch bleef Tom kijken. In de plukjes sneeuw die tegen de bakstenen waren blijven hangen, meende hij spatjes te zien – niet meer dan kleine roestbruine vlekken, met het matte van sneeuwwater waarin iets oplost. Hij maakte een mentale foto. Elk detail telde zolang het niet voorgoed verdween. Vanuit de smalle opening aan het begin van de steeg klonk het gekraak van nieuwe voetstappen. Twee figuren in donker grijze pakken, capuchons over scheerkoppen, kwamen behoedzaam dichterbij: Forensische Opsporing. De eerste stelde zich niet voor; zij zette een koffer neer, klikte hem open en nam iets uit dat op een opgevouwen, zwarte

vlinder leek – een draagbare tent om het lichaam te beschermen tegen de sneeuw. De tweede man hield een camera tegen de borst als een relikwie.

“Eerst rondom,” zei de vrouw. “Dan pas afdekken. Maak jij de reeks?”

Klik. Klik. Klik. Het ritme van bewijs.

Tom week achteruit om hen ruimte te geven. Een dunne smaak van ijzer hing in zijn keel; hij wist niet of het van het bloed kwam of van de kou. Boven hen tikte een losse zinken goot in de wind. Ergens sloeg een kerkklok een enkel uur – niet meer dan een trilling in de lucht – en even leek de hele steeg de adem in te houden.

“Getuigen?” vroeg de forensisch onderzoeker, zonder op te kijken.

“Misschien,” antwoordde Karel. “Een oude vrouw in de straat. Mevrouw Jansen. Ze heeft iets gehoord. Misschien gesehen.” Hij gebruikte het woord dat oudere Limburger politiemannen als vanzelf lieten vallen, alsof het Nederlands en het Duits ergens op de grens een hand shake hadden gemaakt. “Goed. Noteer tijd, windrichting, temperatuur. En haal voor mij de meldkamerlog: exacte aanrijtijd, wie als eerste ter plekke was. Sneeuw is onze vijand vannacht.”

Ze knikte naar Tom. “U blijft wel even paraat? We hebben straks een drager nodig.”

Tom knikte opnieuw. Zijn voeten voelden als hout. In zijn binnenzak trilde zijn telefoon: een berichtje van zijn zus,

drie dorpen verder. *Fijne kerstavond, Tom.* Hij keek de steeg in en tikte, zonder na te denken: *Ik bel morgen. Kus.* Daarna zette hij zijn telefoon op stil en duwde hem dieper weg, alsof hij daarmee ook de herinneringen kon wegstoppen waar dit alles aan krabde.

In haar woonkamer hield mevrouw Jansen de gordijnen met twee vingers op een kier. Ze zag niets scherp, slechts bewegingen, lichtflitsen, lichtvlekken. Vroeger had ze hier de namen van haar burens bij kunnen denken; nu waren er alleen nog gezichten. En uniformen. De tekening die de avond had gemaakt – een warme kamer, thee die koud werd, een oude film op televisie – was door een ruwe hand uitgewist. De kreet van de vrouw was teruggekeerd in haar oren, telkens zachter, zoals een spoor dat in sneeuw vervaagt.

Er werd op haar deur geklopt. Ze liet de gordijnen los en bleef even zitten. De klok op de schouw tikte luid. “Mevrouw Jansen?” Een stem door het hout, bedaard en laag. “Politie. Mag ik u een paar vragen stellen?”

Ze opende, het kettinkje nog vast. Achter de kier stond een magere man in een donkere, wollen jas, zonder pet, met vegen sneeuw op de schouders. Geen jongen – rimpels bij de ogen, een vast mond. Naast hem stond de jonge agent die ze al had gezien.

“Het is laat,” zei ze. “Daarom maken we het kort.” De man hield zijn politielegitimatie zo dat zij hem niet hoefde dicht te komen bekijken. “Inspecteur Van Driel.”

Ze liet de ketting zakken.

In de woonkamer rook het naar bijenwas en oud linnen. Van Driel bleef staan, alsof zitten teveel van haar zou vragen. Zijn ogen waren rustig; ze leken niets te willen, behalve zien.

“U hoorde iets,” zei hij.

“Een kreet. Vrouw.” Ze zocht haar woorden op haar tong, bang om te veel of te weinig te zeggen. “Een kreet die niets met kerst te maken had.” Ze keek naar de tv, waar sneeuw korrelig statisch werd, de antenne moe van het weer.

“Vroeger,” zei ze zonder bedoeling, “werden de straten kleiner als het sneeuwde. Iedereen dichterbij. Nu lijkt alles verder weg.”

“Zag u iemand vertrekken?”

Ze aarzelde, zag in zichzelf opnieuw de witte figuur in de sneeuw, de randen wazig. “Een man. Niet groot, niet klein. Met... een hoed. Zo’n ronde. Bol.”

“Een bolhoed,” herhaalde Tom, alsof het iets was dat hij alleen uit verhalen kende.

“Ja,” zei ze. “Maar misschien was het maar een pet met sneeuw. De sneeuw maakt alles anders.” Ze pakte het kopje thee dat inmiddels ijskoud was en hield het vast als voorwerp, niet als drank. “Gaaf u hem vinden?”

“We gaan ons best doen,” zei Van Driel. Geen belofte, geen condoleren. Alleen een vlak, werkwoordelijk antwoord dat

ze opmerkelijk troostend vond. *We gaan werken*, hoorde ze erin. *Nu meteen*.

“Neemt u gerust nog contact op als er iets terugkomt,” zei de inspecteur. Hij legde een kaartje neer dat zij later niet meer zou kunnen vinden. “En sluit uw achterdeur vannacht. Sneeuw trekt volk aan.” Toen hij weg was, bleef ze nog even staan, haar hand op de koude rand van de tafel. “Sneeuw trekt volk aan,” herhaalde ze zacht. “En haalt het weg.”

In het huis van Bas knipte het keukenlicht hard aan, alsof het niet wist dat het diep in de nacht was. De tegelvloer gaf zijn voeten de rest kou door; de waterkoker zong een belofte die hij niet nodig had. Hij wijlde bij de vensterbank en keek naar buiten, naar de achtertuin die onder een egaal laken lag. De schutting had witte schouders gekregen. In de hoek stak een verwaarloosd vogelhuisje als een zwart stipje uit de vlakte.

Hij zette thee, liet het zakje te lang zitten en dronk dan toch. Het bittere trok als een rouwlint langs zijn gehemelte. Op de tafel lag de stapel post die hij voor de kerst apart had gehouden: rekeningen met feestelijke aanbiedingen, folders vol lachende gezinnen, een kaart van een verre oom die altijd te laat kwam. Hij schoof met een vinger de randen gelijk. Zijn hand stokte. Op zijn knokkel zat een dunne, rafelige kras – niet veel meer dan een schram, zoals je oploopt aan een deurklink of aan een te scherp kartel van

een blik. Hij keek ernaar alsof het een onbekende taal was. Wanneer? Waar? Het antwoord kwam niet. Soms zijn er krassen die niet door het heden te verklaren zijn, dacht hij, hoewel hij de zin onmiddellijk te hol vond, te literair voor zijn keuken.

Boven zijn hoofd bewoog Lotte. Een plank kraakte. Daarna niets. Hij dacht aan wat ze had gezegd – niet de woorden, maar de ordening ervan, de manier waarop verwijt een ritme wordt als het vaak genoeg herhaald is. *Jij – altijd – nooit – genoeg*. Vier slagen op een trom.

De radio op het aanrecht gaf nog een streepje piepen. Hij draaide aan de knop. Een lokale zender dook onder de ruis vandaan. “– verkeer rijdt stapvoets. Treindiensten rondom Heerlen en Sittard ernstig verstoord. In Hoensbroek is de politie aanwezig bij een incident, details ontbreken nog. We vragen luisteraars, blijf thuis als u kunt –”

Hij draaide de radio terug uit. De stilte nam zijn plaats in alsof er nooit iets anders was geweest. Van buitenaf kwam het flitsen van blauw; het klom langs de muur, vond een rand van een fotolijstje, ging liggen als een kat. Hij dacht aan zijn wandeling. De steeg. Het korte beeld van twee lichamen die dicht op elkaar bewogen, als een dans, maar stoterig. Had hij toen iets kunnen doen? Hij zocht het antwoord en vond geen wil om het te blijven zoeken. *Niet mijn zaak*, had hij gedacht. *Niet vannacht*. Dat was waar geweest, en nu was het te laat om het anders te maken. Toch voelde het alsof ook dat te laat bij hem hoorde, als een kledingstuk dat hij soms vergat uit te trekken.

Hij keek nog eens naar zijn knokkel, spoelde de mok om en zette hem te hard op het aanrecht terug. Het porselein antwoordde met een droge tik. In de stilte daarna klonk, heel zacht, het schrapen van iets tegen de brievenbus. Hij verstijfde. Een tochtveertje trilde. Er schoof iets door de gleuf en viel – een plat geluid, karton op mat. Bas liep naar de hal. Een envelop, dik, zonder afzender, zonder postzegel. Alleen zijn naam in blokletters: BAS. Geen achternaam, geen adres. Alsof iemand dichtbij genoeg was geweest om de rest overbodig te vinden.

Hij legde de envelop op de schoenenkast, als op een altaar. Hij had geen schaar nodig; de plakstrip was maar half aangedrukt. Binnenin zat een foto. Geen glanzend papier, maar mat, bijna korrelig. Sneeuw, natuurlijk. Een steeg, misschien die. Een vrouw, half buiten beeld, vallend of al gevallen. De rest was schaduw, die tegelijk overal en nergens was.

Hij zette één stap achteruit, toen nog één. De foto bleef liggen, een klein zwart venster dat niet dichtging. Hij wilde Lotte roepen, maar hij hoorde haar slapen, zoals iemand slaapt die te veel dingen wakker heeft gehouden. Hij stak de foto terug in de envelop, duwde de klep stevig aan en legde het geheel in de la met batterijen, elastiekjes, schroefjes – de la van het leven dat blijft liggen tot het nodig is.

Daarna draaide hij de sleutel in de voordeur. Tweemaal. De klink testte hij nog eens, alsof staal door herhaling betrouwbaarder werd. Pas toen hij terug de keuken inliep, merkte hij dat zijn handen trilden. De waterkoker had zich

uitgezet. In het glas van de keukendeur zag hij zijn eigen gezicht, ongeschoren, ouder dan gisteren.

Van Driel stond weer in de steeg, maar dat was alleen omdat de steeg, eenmaal gezien, bij hem bleef. Soms nam hij geur mee naar huis, of een klank. Vanavond was het de kleur van sneeuw met een ondertoon van rood. Hij luisterde naar de forensica die technisch sprak over hoek, diepte en richting, maar in zijn hoofd gaf hij woorden zonder getallen de ruimte: *armoede, eenzaamheid, oordeel*. Het waren geen bewijzen, maar ze hielden hem wakker.

“Inspecteur,” zei Karel. “Buurt is grotendeels dicht. Maar er zijn voetsporen naar de straat – richting station. En iemand heeft de bushalte gebruikt. Afdruk van een dunne zool met gebroken hak. Vrouwenschoen. Mogelijk slachtoffer zelf.”

“Reconstructie morgenochtend,” zei Van Driel. “Als het licht is.” Hij sloeg zijn sjaal beter dicht. “En laat iemand aanbellen bij de huizen langs de steeg. Niet veel mensen zullen open doen vannacht, maar degene die het wél doet, herinnert zich morgen meer.”

“Er is nog iets,” voegde Tom met tegenzin toe. “Een oudere mevrouw noemde een hoed. Bolhoed.” Hij glimlachte schaapachtig bij het woord. “Klinkt bijna... ouderwets.”

“Alsof het kwaad zich aan kledingvoorschriften houdt,” zei Van Driel. “Noteer het. Niet omdat het waar is, maar omdat het gezegd is.” Hij liet zijn blik over de stenen gaan. Een steeg is een tijdlijn zonder cijfers: hier begint het – daar eindigt het – daartussenin vallen mensen. Hij dacht aan de

kerstbomen achter gordijnen, aan de warme kamers waar kinderen deden alsof ze sliepen, aan echtparen die ruzie maakten om oude redenen met nieuwe woorden. Het was een nacht waarin ieder pijn had, en iemand pijn deelde. Op de rand van het lint stond een jonge journalist met een muts waarop KERST in zilver stond. “Inspecteur, één vraag,” riep hij zacht, alsof fluisteren het minder ongepast maakte. “Is het waar dat –” Van Driel keek hem aan. “Nee.” “Maar ik heb de vraag nog niet...?”

“Nee,” herhaalde Van Driel. “Na de sectie, na identificatie, na bericht aan familie. Dan is er misschien één woord meer dan nee. Tot die tijd is nee het enige juiste woord.”

De journalist bloosde en zette een stap terug. Tom zag hem zijn telefoon pakken en wist dat het woord *nee* niet in de kop zou komen. Het zou *kerstmoord* zijn, of *bolhoedmoordenaar*, of iets met *sneeuw*. Woorden zijn ook wind, dacht Tom. Ze maken sporen waar geen voeten liepen.

Bas legde zich naast Lotte. De matras ademde kort onder zijn gewicht. Hij wilde tegen haar schouder praten, maar de woorden waren te scherp. Hij keek naar het patroon van schaduw op het plafond. Het leek even op een web, en toen op niets.

“Ben je weer naar beneden geweest?” haar stem was schor van slaap.

“Even een kop thee gedronken.”

“Het is koud.”

“Ja.”

Hij legde een hand op zijn borst, telde zijn hartslagen zoals je treden telt in het donker. *Wat ik zag is niet van mij*, probeerde hij te denken. Maar zo werkt zien niet; zodra het binnen is, is het van jou. Hij draaide zijn gezicht naar het raam. De sneeuw was opgehouden, of leek opgehouden. De wereld hield zich even in.

“Bas?” vroeg Lotte, nu wakkerder. “Wat was dat net? Die lichten?”

“Politie bij het station.” Hij aarzelde. “Er is zeker iets gebeurd.”

Ze zweeg. Dat was ook een antwoord. “Weet je nog,” zei ze na een tijdje, “die ene keer... toen jouw vader met kerst te veel had gedronken en door de tuin liep te roepen dat de duivel door de straat ging? Jij hebt hem toen naar binnen getrokken. Je was zestien.” Ze sprak het zacht uit, alsof ze voorzichtig was met hem. “Je bent sterker dan je denkt.” “Sterk genoeg om wat?” vroeg hij. Het kwam feller uit dan hij bedoelde. Zij trok de deken verder over haar schouder, als een schild.

“Om niet alles binnen te houden, misschien,” zei ze. “Om soms iets te zeggen terwijl het nog niet af is.”

Hij dacht aan de envelop in de la, aan de half gedrukte plakstrip, aan zijn naam in blokletters. Hij dacht aan wat *zeggen* zou betekenen – wie zou hij moeten bellen, en wat

zouden zij hem vragen? *Waarom heeft u de envelop niet meteen gebracht? Waar komt die kras op uw hand vandaan? Wat deed u in die steeg?* Vragen kunnen even scherp zijn als messen, wist hij, en niet alle wonden genezen netjes.

“Ga slapen,” zei hij. “Morgen is het nog steeds kerst.”

Ze draaide zich om, en even leunde ze tegen hem aan. Het was een gebaar dat niets beloofde en toch iets gaf.

De nacht verschoof, zonder dat iemand het merkte, naar een kleur die niet meer helemaal zwart was. Aan de horizon lag iets dat op grijs leek. De sneeuw had genoeg gedaan en lag nu als een voldane kat. In de steeg pakte het forensisch team in. De tent werd dichtgeklapt, het lint bleef achter als een gedroogde slang. Twee dragers droegen de brancard behoedzaam, alsof het gewicht anders zou veranderen.

“Identificatie zodra mogelijk,” zei de forensisch onderzoeker. “We laten haar niet onnodig wachten.” Het klonk als een belofte waar niemand haar op zou kunnen vastpinnen, en misschien juist daarom waardevol. Van Driel bleef staan tot het busje de hoek om was. Daarna keek hij omhoog. Aan een balkon op de tweede verdieping hing een verwassen Kerstman, met een afgezakte gordel. De pop was nat geworden en zwaarmoedig; hij leek minder te klimmen dan te hangen. “En nu?” vroeg Karel. “Nu gaan we naar het station,” zei Van Driel. “Sporen eindigen zelden waar het lichaam ligt. En laat iemand aanbellen bij die rijtjeshuizen daar. Vooral dat huis met de kleine voortuin en die scheve kerstster. Die mensen waren wakker.”

“Nummer?”

“Je herkent het als je er staat,” zei hij. “Soms is dat genoeg.”

Tussen de heggen van de straat hing de ochtendlucht als een doek die nog niet helemaal was uitgerold. Bas stond in zijn ochtendjas bij de achterdeur, een paar sokken in klompen geperst. Hij wilde de vuilnisbak schuiven – een eenvoudige reden om even naar buiten te gaan. De kou beet in zijn benen. In de sneeuw achter het huis zag hij een spoor dat er gisteravond niet was geweest: vier, vijf stappen langs de schutting, toen een draai, toen niets. De afdrukken eindigden bij de hoek waar de hond van de burens placht te graven. Er lag nu alleen sneeuw. Hij bleef kijken. De bak in zijn hand voelde ineens onnodig zwaar.

“Bas?” Lotte, vanuit de keuken. “Kom je? Ik zet koffie.”

“Ja,” zei hij, zonder om te kijken. Hij keek nog een keer naar de afdrukken. Het konden zijn eigen stappen van gisteren zijn, op de terugweg van zijn wandeling. Hij wist het niet meer zeker. In sneeuw wordt twijfel een patroon.

In de hal lag de envelop nog in de la. Hij schoof de la dicht en draaide de sleutel om. De sleutel zelf legde hij in het schaalpje bij de voordeur, samen met kleingeld, een paperclip en het ene knoopje dat al maanden op iets wachtte.

Het station van Hoensbroek ademde die vroege ochtend de adem van een slapende, grote kathedraal. Een handvol mensen stond te wachten op perron 1, de meesten met neergetrokken mutsen, de ogen rood van korte slaap.

Afgelaste treinen maakten stroken op het bord, die als scherven bleven hangen. Een man veegde het perron met een brede bezem, alsof hij een vloek wilde uitwissen.

Van Driel liep traag langs de rand, keek over de witte vlakke van de rails, naar de sleuven waar de sneeuw dunner werd. Een stations medewerker, jas met logo, stapte op hem af.

“U bent laat,” zei de man nerveus, alsof laten komen neerkwam op schuld.

“Ik ben nooit laat,” zei Van Driel vriendelijk. “Ik kom wanneer het nodig is.”

De man wees naar de poortjes. “Camerabeelden lopen door. Sneeuw of niet. Als u dat bedoelt. Maar de hoeken zijn troebel, veel reflectie. Het lijkt wel alsof alles van glas is.”

“Dat is goed,” zei Van Driel. “We houden van glas.” Hij glimlachte even, omdat het waar was. In glas spiegelt de wereld, en soms verraadt ze zich.

Op telefoons in de wijk verschenen berichten: *Iemand is vannacht...*, *Hoensbroek Trending*, *Wees voorzichtig*. In een buurtapp vroeg iemand of er vrijwilligers waren voor een sneeuwschuifactie. Iemand anders zei dat het niet gepast was, *nu niet*, waarop weer een derde antwoordde dat juist nu gepast álles was. Woorden klonterden samen tot iets wat op gemeenschap leek, of daarop wilde lijken. Bas las niets. Hij zat aan de keukentafel, zijn handen rond een mok die geen warmte meer gaf. Lotte herschikte ongezien de kerstballen aan de takken van de boom, alsof ze door de juiste ordening